

staar det som Arveafgiftens første Maal, at naar vi skulle lave en Arveafgift, en Arveskat, saa bør Maalet ikke saa meget være det rent finansielle, hvorvidt man bør bruge den som en Skatteskrue til Dækning af hint eller dette Deficit. Dette er for saa vidt Uret, som det maa anerkendes, at Arveafgiften delvis tages af Kapitalen og for saa vidt tages af en af Landets produktive Faktorer. Derfor bør den formentlig i første Grad ikke bruges til Dækning af Deficit, men til Kapitalanlæg, til produktive Anlæg. Derfor har jeg ikke kunnet følge den ærede Minister i en meget nøje Udregning af, om Arveskatten just skal give 4 eller $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Maalet har for mig været, at det bliver en principrigtig og retfærdig Lov, idet jeg i den ser ikke blot en særlig finansiel Lov, men ogsaa en social Lov; det er mit væsentlige Maal, at den bliver retfærdig, mere, end om den giver $\frac{1}{2}$ Million mere eller mindre.

Den Ændring, jeg har tilladt mig at stille, angaar først selve Skalaen. Her har, som de Herrer vide, den ærede Minister foreslaaet en temmelig høj Skala, som stiger fra 1—6 pCt., en Skala, som har den selv samme Fejl som Indkomstskattens. Denne Skalas væsentlige Fejl er jo den, at den hviler tungest paa Mellemindtægterne, men standser delvis Progressionen, naar den kommer højt op, saaledes at det væsentligt er Melleformuerne, der bære hele Progressionsbyrden. Men mig forekommer det, at i det Øjeblik det høje Landsting mener, at vi skulle gaa med til en progressiv Rate, er der noget uretfærdigt i, naar man vil udskrive et vist Beløb gennem en vis Skat, saa at lægge Tyngden, Byrden paa Mellemindtægterne. I hvert Fald maa jeg som københavnsk Rigsdagsmand, der særlig repræsenterer et Parti, der for største Delen bestaar af dem, der have Mellemindtægter, overhovedet smaa Indtægter, Indtægter paa 12—1800 Kr. om Aaret, have Lov at hævde, at for saa vidt som vi skulle have Progression, maa Progressionens Byrde ikke vende den tunge Ende nedad paa den Samfundsklasse, jeg repræsenterer. Derfor foreslaar jeg Skalaen lempet noget for Melleformuerne, men ganske vist til Gengæld noget stigende for de store.

Jeg skal angive Tallene, saa kunne de Herrer se. Ved 1,000 Kr. foreslaar Regeringen, at Arveskatten skal være 10 Kr. Jeg foreslaar, at denne Sum skal være fri, idet jeg hævder, at en Arv paa i alt

1,000 Kr. intet er for et Barn, al den Stund det taber ved, at Forsørgeren falder bort. Ved en Arv paa 5,000 Kr. foreslaas i Regeringens Forslag en Afgift af 90 Kr., efter min Skala 40 Kr. Af en Arv paa 20,000 Kr. foreslaar Regeringen 540 Kr., min Skala 315 Kr. Af 100,000 Kr. foreslaar Regeringen $4\frac{1}{2}$ pCt. gennemsnitlig af hele Formuen, medens jeg foreslaar 2,8 pCt. Ved en Arv paa 500,000 Kr. have de to Skalaer naaet hinanden med ca. 27,000 Kr. hver. Naar vi komme op over 500,000 Kr., vil min Skala i Begyndelsen være lidt stærkere end Regeringens, saaledes at f. Eks. ved 1 Million har Regeringsforslaget 58,000 Kr., medens jeg foreslaar 66,000 Kr. i Afgift. Den ringere Forøgelse af de helt store Arvelodders Beskatning er ret tilladelig og alligevel ret moderat, medens derimod paa den anden Side Regeringens Beskatning af smaa Formuer omkring 20—50,000 Kr. efter min Mening er temmelig haard, i alt Fald til at begynde med. Jeg tror, det vilde lette Sagens Optagelse, navnlig i Mellemklassen, hvis Regeringen vilde vise sig mere imødekommende paa det Omraade og nedsætte Satserne for Melleformuerne.

Den anden Ændring, jeg har tilladt mig at stille, er den, at Forældre ikke skulle beskattes højere end Børn i de Tilfælde, hvor Forældre arve Børnene. Det vil nemlig kun være i de Tilfælde, hvor umyndige Børn dø, og det staar for mig som noget uretfærdigt, at Forældre i dette Tilfælde skulle betale en høj Arveafgift. Jeg sætter, at en Fader har skiftet med sine Børn, og at saa Børnene dø, og Faderens skiftede Formue skal gaa tilbage til ham igen. Saa synes der mig noget uretfærdigt i, at han skal betale den meget højere, fjernere Slægtskabsgrads-Afgift. Jeg synes, at naar man beskatter ham som Børn, altsaa med den lavere Sats, har man allerede været haard nok. Jeg tillader mig derfor at henstille til den højtærede Finansminister, og jeg mener ogsaa, at den højtærede Minister kommer til at bøje sig paa dette Punkt, at Forældre ikke blive beskattede højere end Børn. Jeg skal minde den højtærede Minister om, at den nuværende Skattelov paa dette Punkt ganske bestemt hævder, at Forældre og Børn skulle ligestilles, og ikke, at Forældre skulle behandles som fjernere Slægtninge.

Vender jeg mig til Forholdet mellem fjernere Slægtninge og Børn, er der i den nuværende Lov jo dér indført det Princip, at Søkende betale mere end Børn, at fjer-